

Олга, (Като става).

Кой хвана ръката ми? (Истръзва ръката си). Ти! . . . Пустни ме! Кръвта ми се свързва въ жили ти ми! . . . Балкански, зашто тоя страшенъ изгледъ? . . . Въздухътъ е отровенъ! . . . (Отстъпва и излезда Марина). Демонъ, махни се, махни се! . . . Ръката ти посѣгна на сърдцето ми . . . Тя искаше да го удуши! . . . Махни се. Немога повече да търпя видътъ ти . . . Не видишь ли, че всички ти ми члѣнове трепереть?

Маринъ.

Олго!

О л г а.

Смѣнешъ ли оште да произнасяшь името ми? Слабостъта ми не ти се бой вече. Треперяй. Заштото посѣгна безнаказано на животътъ ми, на штастието ми, мислишь ли, че безнаказано ште те оставя да посегнешъ на сърдцето ми? Каквато и да е силата ти, о духъ на зло то, треперяй прѣдъ жена та, която брани сърдце то си.

Маринъ.

Лудини ти Олго, не водять на никъдѣ. Тии могатъ само да разсмѣять, ако смѣхътъ да бѣше тука на мѣсто. Мисли зашто съмъ дошълъ. Мисли и говори. Врѣме за бавеніе нѣма и оште пѫ-малко за лудини. Касае се за животътъ или смъртъта на Балкански. Една твоя дума рѣшава за животътъ му или смъртъта му. Кажи, какво трѣбова да отнеса отъ тука?

О л г а.

Проклятията ми!

Маринъ.

И твойтъ проклетъ чичо ште си отиде. Нѣма да кажешъ, че не е направилъ всичко, което зависеше отъ него. Той неште си отиде безъ да ти даде оште едно доказателство за добрини ти си. Когато разумътъ надвие на лудити повикай го. Чичо ти ште забрави проклятията, съ които го испрашташь, и ште дойде. Дано не бѣде късно! Зашто немога да ти укрія? . . . Вѣрвахъ, че ште поштадишь тая горчива исповѣдъ на добрина та ми. Добрината ми може да бѣде гибелна и азъ трѣбова да ти кажа всичко . . . Слушай, Олго.